

Димитър Бежански
Срещал съм и много
щастливи цигани

Бай Витлеем плете кошница.

Не, не, не! Думата не е точна! Той не плете кошница, той вае кошница! Обелените ракитови пръчки танцуват между хладните му пръсти, очите му блестят като две чаши, пълни с гроздова, а сърцето му пее в такт с оная песен, в която циганинът кон си купил, но девойка си откраднал, защото знаел, че с пари вяност се купува, но любов – не!

Щастлив е бай Витлеем и вплита своето щастие в тази малка лъскава кошница.

„Ех, мама му стара! – мисли си бай Витлеем. – Как ми се падна тоя убав късмет!“

И клати глава, и цъка с език, и плое през рамо против уроки.

Рано тази заран при бай Витлеем дойдоха важни хора. Черна ги кола возеше, бели им ризи лъщяха.

– Ние сме – рекоха – от министерството.

– Ъ! – хлъцна бай Витлеем и се разтрепера, понеже открай време си е свикнал пред важни хора да трепери.

– Не трепери де, не трепери! – скараха му се те и го почерпиха с цигара. – Не трепери, ами ни слушай внимателно! Решили сме, значи, нова потребителска кошница да правиме, щото старата нещо се поиздъни...

Главата на бай Витлеем пламна. Ами ако кажат, че той е издънил кошницата?!

– Та ти – продължиха хората – трябва да изплетеш тая нова кошница! На тебе сме се спрели! От стар кошничарски род си, няма друг циганин да може да я изплете като тебе!

Бай Витлеем спря да трепери и дръпна силно от цигарата.

– Добре, ама колку да е голема тая кошница? – попита. – Не знам дали имам толу матриал...

– Няма да е много голяма! – успокоиха го. – Малка кошничка. Потребителска. Да побира едно яйце, едно кисело мляко, една глава лук и сто грама сирене! Толкова!

После му дадоха чертеж, рисунка, още една цигара, качиха се на колата и разплискаха калта пред прага на комшията Пъшо.

И ето го сега бай Витлеем седи, плете кошница и благославя тоя късмет, дето го има.

„Добре, че съм се родил български циганин! – мисли си. – Едно яйце, едно млеко, една глава лук... Нема и час да мине и кошницата – готова! Ами ако се бех родил английски циганин?! А? Еееей толчавя кошница требеше да плетем! Да побира бекони, шунки, тояги за голф да побира! Па и кола да побира, па и яхта да побира! Жална им майка на

английските цигани!“

Кошницата вече е готова – белее се малка и тумбеста в ръцете му, а сърцето му пее в такт с оная песен, в която циганинът кон си купил, девойка си откраднал, нож си изковал, но накрая отишъл при Бога да моли за малко щастие, защото знаел, че всичко може да се направи, да се купи или да се открадне, само щастieto единствено Бог ти го дава!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3047>]